

maar een van onze lezers wer, mevrouw Jeanne Ver Kempinck (80). Zij heeft nog clandestien les gegeven aan Edouard Zimmerman, de broer van Gabriël. Ze woont ook in de Briewersweg en wacht ons daar op met haar man Germain en haar dochters Leen, Kaatje en Els. Ook speelkameraadjes van toen Cécile en André Strubbe zijn er.

**”
Het is vreemd,
maar ik ben nu
zo blij te weten
dat ik
ondanks de
oorlogsgruwel
in goede handen
was.**

„Maar Patje toch!” roept Cécile uit. „Herinner je je mij nog?” Nee, Jacky — die toen amper vijf jaar was — herinnert zich helemaal niets meer. Cécile en haar broer waren kinderen van de boerderij van vader Strubbe, die naast het huis van De Meulemeester stond. Ze speelden nog samen. André, die twee jaar ouder is dan Jacky, weet dat nog goed. „Tja, je was maar zo groot, natuurlijk”, lacht hij.

Naar Auschwitz

Jacky luistert ademloos toe. Iedereen diept door elkaar herinneringen op. Het is alsof Jacky zijn eigen kindertijd, die hem werd

gekleeft dan wij. Meer naar de mode van de stad. Je zag er een beetje ouderwets uit met zo'n lang, donker jasje”, zegt André tegen Jacky. Die legt uit dat zijn vader kleermaker was. Zijn ouders maakten er natuurlijk een erezaak van dat hij altijd tiptop gekleed was. Toen zijn moeder hem achterliet voor ze op transport werd gezet naar Auschwitz, waar ze stierf, moet ze hem zijn paasbeste kleren hebben meegegeven.

Mevrouw Ver Kempinck haalt de champagne boven om het onverhoopte weerzien te vieren. Wanneer Judy, de vrouw van Jacky, een toast uitbrengt op alle mensen die Jacky hebben helpen overleven zodat zij met hem kon trouwen, krijgt mevrouw Ver Kempinck de tranen in de ogen. „Wat een ongelofelijke geschiedenis, net iets voor de kersttijd”, glimlacht ze.

Enige foto

Daarna rijden we van bij de Ver Kempincks naar het onderduikadres. André rijdt voor. Sint-Kruis is veel veranderd in al die jaren. Waar de hoeve van Andrés vader stond, is het terrein verkaveld. Gabriël herkent het daktorentje van het kasteeltje achter de huizen. André is er zeker van dat Jacky's herinneringen weer bovenkomen als ze het wegeltje instappen naar de villa van Jean en Josiane De Meulemeester. Samen stappen we 56 jaar terug in de tijd. „Het is zo'n grijze dag, maar ik voel de zon in mijn hart”, zegt Gabriël Zimmerman in een poëtische bui.

Achter de rododendrons doemt

oorlog stapt hij rond de villa, op zoek naar zijn eigen verleden. Dan vindt hij de trapjes terug waar hij met zijn oorlogsbroertje en -zusje poseerde voor een zomers vakantiekiekje. „Het is vreemd, maar ik ben nu zo blij te weten dat ik ondanks de oorlogsgruwel in goede handen was”, zucht Jacky. „Mocht mijn moedertje daarboven het nu ook weten. Ik heb het mezelf beloofd om verder te vertellen dat er in België zoveel mensen zijn voor wie de eerste wet de wet van de menselijkheid is.”

**Dankzij Het Volk
kan Jacky Barkan
zijn prilste jeugd
reconstrueren**

Drie moeders

Na een verblijf van meer dan één jaar in de villa van Sint-Kruis werd de kleine Jacky overgebracht naar een nieuw onderduikadres bij de familie Van Gerwen in Buggenhout. Daar maakte hij ook de bevrijding mee. De Van Gerwens adopteerden de jongen daarna. Nooit heeft Jacky geweten waarom hij moest verhuizen. Hij veronderstelde van alles. Was hij een stoute jongen? Onhandelbaar? Was de familie van gedacht veranderd? Na 56 jaar pas weet hij nu dat de oorzaak ligt bij de arrestatie begin 1944 van de vader en de moeder van Gabriël door Gestapo.

Omdat het verzet bang was dat hij gefolterd zou worden en zou

Jacky Barkan met Cecile en André Strubbe, zijn speelkameraadjes van de boerderij naast de villa.